

MURRIERIA

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

A vegades quan parlen de murrieria no puc més que pensar en un pastor .

Aquest senyor era d'un poblet que quasi ni surt als mapes, arreerat en una muntanya al peu de la frontera de Catalunya amb França.

L'home havia fet innumbrables oficis, entre ells el de travessar la frontera amb contraban i amb tot el que fes falta. Era un home ben peculiar. Ara amb els anys i amb les circumstàncies va anar canviant de forma de ser i va esdevenir pastor. Això si un bon pastor de vaques i cavalls. L'ofici el sabia fer molt bé i guanyava els seus calerons.

Es deia Benet i en tota la seva vida no va trobar parella fixa, en tenia una en un poblet ,una altra coneguda en un altre i també tenia la Soledat, si li deien com es deia la seva dona deia Soledat, és la que sempre m'acompanya per les muntanyes del Pirineu.

Una vegada el meu avi, que li agradaven les muntanyes d'aquestes valls de Déu, es veu es varen trobar a dalt d'una.

El meu padrí, ja que ho era de bateig, collia moixerons i carreroles i en Benet vigilava el ramat amb el seu inseparable gos, el paraigua i el seu sarró i el gaiato.

El meu avi era una persona agradable de tracte fàcil i de paraula lleugera, ell deia que no tenia paraules, però si en tenia. Valga'm Déu i la Mare de Déu ,com deia la seva dona la iaia.

Parlaren, es feren amics i compartiren esmorzar algun traguinyol de vi d'una "botella" i estaven tan tranquils quan arriba un altre home.

El saluda amb un Buenos dias,

Bon dia li varen contestar , l'home els va explicar que buscava bolets però que ja ho deixava perquè no en trobava pas, a Castella va dir, a les muntanyes ni han molts més, aquí sols estic de passada.

-Ah !, va dir el pastor, sou de la península

- Si va dir l'home en castella, el que m'agrada és el vostre gos, un pur de raça dels Pirineus, no el voldria pas vendre?.

- No, va dir el pastor , no puc separar-me pas del meu bon amic.

El meu avi , els observava i no deia res, m'entres els homes continuaven amb la seva conversa,

Al cap de poc una parella de francesos que venien per un altre costat es va afegir a la reunió.

-Bon jour van dir,

Bon dia van contestar tots Que busca'n bolets? va dir el pastor.

- Bien sure van dir la parella mig en francès i mig en català, pel que van veure no eren de gaire lluny.

- Chien bonic ! va dir la dona, m'agrada no el voldríeu pas vendre?. A ca la meva filla els falta un mastí , Si perque no va dir el pastor, si em doneu deu mil pessetes.

Fet va dir la parella de francesos,

Doncs fet si em doneu els calerons....

I dient això el va lligar amb un cordill i els hi va entregar el seu gosset i li va acaronar el cap com a comiat. i es va embutxacar els bitllets.

El de Castella enrabiad, es va dirigir al pastor

-No dijo usted que no lo vendia i ahora lo da a esos franceses

- Bé va dir el Benet, jo he dit que no puc separar-me d'ell i segurísim al vespre segur al torno tenir al meu costat, són del poble veí.

I tots tres es varen posar a riure.

El meu avi sempre deia, això és murrieria, quan ho explicava.